

העל

תקופה סיימתי את חוק לימודי זורים לחצו עלי במקצת, ראיתי ביבי שהתחננו ורציתי גם כן זיים משלי. לשנינו היה ברור ים לא מתוך אהבה. לא דיברנו או בכלל על אהבה. עלי הוא, שהוא בחור נחמד אביו בכריכיה, שעלה ארצה מ מולין. הוא היה מבוגר ממני מ.

לו מקום עבודה בדפוס שלו, קופה מסוימת, קנה לנו דירה ת משותף, נישאנו בחתונה חגיג.

צו שנה ביקשתי מבעלי להתגרש. ישואינו היו טעות. אולם בעלי הצעה. הוא סירב.

של חיים משותפים הספיקה לי שאין אנו מתאימים. אותם עניינו אותי, לא עניינו אותו. מורה למלאכה ורציתי להיות ת. רציתי להוציא תעודת בגרות ללימודים. בעלי התנגד לכך, הוא ביזבזו זמן על שטויות. אני רוא ספרים והוא סירב לקחת משחק השחמט, למשל, הוא אחד שלי. בעלי לא רצה מעולם ללמוד

צירה ותמימה מדי, והשלמתי החלטתי לעשות נסיון ולהוציא זום האפשרי מהמצב שבו אני הייתי בהריון עם הבן הראשון, ללמוד לתעודת הבגרות, נוסף בית ולעבודתי כמורה למלאכה את הבחינות עברתי אחרי זמייתי בהריון עם הבת השנייה. אך כל השנים האלה המשיך לש מצב של חיים ללא לשון משור מ משותפים.

ניסיתי למצוא ענין בעבודה וי כחתי שבכל זאת אין אלה תח משפחה מאושרים. היינו כמו למנו זה עם זה. כל אחד עסק לו. לא דיברנו על גירושין עד אחרי שש שנות נישואים, שוחחנו והחלטנו שנינו שזה הסוף של ין שלנו.

*** מכתב כתוב בדם

תקופת נישואינו אירעו כמה בהם התנהג בעלי בצורה שלא בינה. פעם אחת, כשבאה חברה לבנו ושוחחנו על המרפסת. נכ

נסתי לרגע לחדר וראיתי את בעלי שוכב על הספה. קראתי לו והוא לא ענה. קראתי לו כמה פעמים והוא לא התעורר. ניגשתי לנער אותו והוא לא הגיב. נתקפתי בפאניקה וצעקתי להורי, שגרו בקומה השנייה, שירדו. הם באו, שפכו עליו מים והוא התעורר. אחרי כמה זמן, כשהורי הלכו, הוא התנצל: "זה היה צחוק". עד היום אינני מבינה מה רצה להשיג בזה.

בפעם אחרת, אחרי שהעליתי את ההצעה להתגרש, מצאתי על השולחן מכתב כתוב עלידי בעלי, שבו הוא כותב שאינו רוצה להתגרש. המזור במכתב זה היה שהוא היה כותב בדם ובעלי כתב זאת בתוך ה"מכתב": "מכתב זה כתוב בדם".

באותה תקופה לימדתי מלאכה בבית-ספר עממי. לימדתי את תלמידי כיתות ה' וי' פעם בשבוע — עבודות קארטונאי. בין שאר תלמידי כתי' ו' שלמדו אצלי היה גם נער, כבן 12 או, בן למשפחה אמריקאית. ידיות התפתחה ביני ובעלי לבין הוריו של אותו נער, שגרו בקרבת מקום לביתנו. אותו נער בא לארץ מבלי לדעת מלה עברית. ראיתי שהוא ילד מוכשר מאוד. יום אחד ראיתי אותו בבית-הספר מסתובב ב' חוץ. שאלתי אותו מה הוא עושה, והוא סיפר לי שפטרנו אותו משעורי האנגלית. סיימתי אז את העבודה והלכתי הביתה. הוא ליוה אותי קצת ושוחחנו שיחה שיגרתית שמשותפים עם אדם שבא מוה' לארץ.

כשנפרדנו, אמרתי לו באופן סתמי, מתוך נימוס, שיבוא לבקר אותנו. לאחרת הוא בא עם אביו וככה נוצרה ההיכרות בינינו. אחר-כך, כשהיינו כבר בידיות עם הוריו, הייתי עוזרת לו לפעמים להכין את שעוריו. אחרי כתי' ו' ניתק כל קשר בין הילד ובנינו. במידה שהיה קשר כזה, זה היה כש' באנו לבקר את הוריו או כשהיה בא להוד מין אותנו אל בית הוריו.

*** הידידים חפים מפשע

שהתכוננתי לבחינה באנגלית במס' גרת בחינות הבגרות, באתי אליהם ב' בקשה לעזור לי להתכונן לבחינות. לפעמים היה זה הנער, שהיה כבר בן 16, ולפע' מים היתה זו אמו, שעזרו לי בשעוריי. אחרי שהגשנו, אני ובעלי, בקשה לגט, ואחרי שבעלי נלקח לבית-החולים לחולי

הבעל

שהגיש השבוע תביעה נגד אשתו, בצילום שנעשה בשעת נישואיו לפני שש וחצי שנים. השניים נישאו כתוצאה משידוך בין ההורים. אחרי הכרות קצרה של שלושה חודשים בלבד, רק אחרי כמה חדשי נישואים וחיים משותפים, נוכחה האשה שנישואיה היו כשגון מלכתחילה.

כל תשעת החודשים האחרונים, למרות ש' ביקשתי לא פעם שיבוא לראותם, בפרט כשהילד, שהוא כיום בן ארבע, עוד היה שואל עליו. באתי לבקר את בעלי בבית החולים וציפיתי לאינו שהיא שאלה מצדו, אולם הוא אפילו לא הזכיר את הילדים במלה. האם הוצאת היוחסים בינינו לעיני כל עוזרת לגדל את ילדינו באחירה של טוהר ותמימות?

לא אחת הייתי נשארת במשך תקופה זו ללא גרוש בבית, האם דאג אז לילדיהם? הוא מעולם לא התעניין אם יש להם מה לאכול או לא.

כתוצאה מהפירסום הזה הייתי נאלצת לעזוב את עבודתי כמורה. שוב נשארתי ללא אמצעי קיום. אם בעלי אינו סבור שאני די טובה כדי לגדל את הילדים, מדוע בשעתו, כשעמדנו להתגרש מתוך הסכס הדדי אינו תובע אותם לעצמו? ביקשתי לפחות שיקח את הילד, אולי הוריו יוכלו להחזיק אותו, אולם הוא לא הביע שום רצון לכך.

את העובדה שבעלי הגיש תביעה מעין זו נגדי, אני יכולה להסביר לעצמי בכך שאינו יציב בנפשו. אולם קשה לי להבין, כיצד נבצאו עורכי-דין שיקבלו על עצמם לייצג אדם כזה ולהגיש בשמו תביעה כזו מבלי לבדוק את מניעיו, לפני שהם הורסים עתידים של ילדים, שהם בודאי חפים מפשע.

למרות כל הצרות והעלבונות, שצעדו ה' אחרון של בעלי הביא עלי, אינני יכולה לשנוא אותו. הייתי מאושרת לו יכולתי לראותו בריא ברוחו וגופו, כדי שיוכל לבנות את חייו מחדש.

אולי כשיקרא שורות אלה, יבין גם הוא, שהנשואין אינם קשר לכל החיים, ושיש מצבים בהם נאלץ זוג להיפרד. אולם יקרה מה שיקרה בחיי הזוג, אין זה צריך לפגוע בילדים, ואפילו כשניפרדו, הוא צריך לז' כור שהילדים הם גם ילדינו שלו.

נפש, נשארתי ללא אמצעי קיום והייתי במצב גרוע מבחינה כללית וכלכלית. באותה תקופת משבר התהדקה הידיות ביני לבין המשפחה האמריקאית.

בקין זה נשלח אביו של הנער, מטעם מקום עבודתו, להעידה בארצות-הברית וגם הבן נסע לקרובי משפחתו שם לחופשת קיץ. הם חזרו יחד באותו יום.

ואו, השבוע, התעוררה פתאום המהומה בעתונות סביב הידיות ביני לבנינו. אני סבורה שכל ההשמצות וכל ספורי הרכילות בעתונים, המהלכים עלינו, מטרטם היחידה היא להטיל עלי כתם כנקמה.

אם באמת הגיש בעלי את תביעתו, כפי שהוא מציין זאת, כדי להגן על ילדינו מהיחס מושחתים, מדוע התעלם מהם במשך

ה"העולם הזה" ובו תיארה את הרקע לכתב התביעה שהגיש בעלה נגדה. הפנים נמחקו כיוון שבית-המשפט, בפניו מתבררת התביעה, אסר את פרסום זחותם של כל הגיבורים המשתתפים בעליה דרמטית זאת. צילומים אלה של המורה הרחובתית למלאכה, אשר בעלה הגיש נגדה השבוע כתב תביעה לתשלום מזונות בטענה שהיא חסים עם התלמיד שלה, נעשו בשעת הראיון שנתנה המורה לכתב